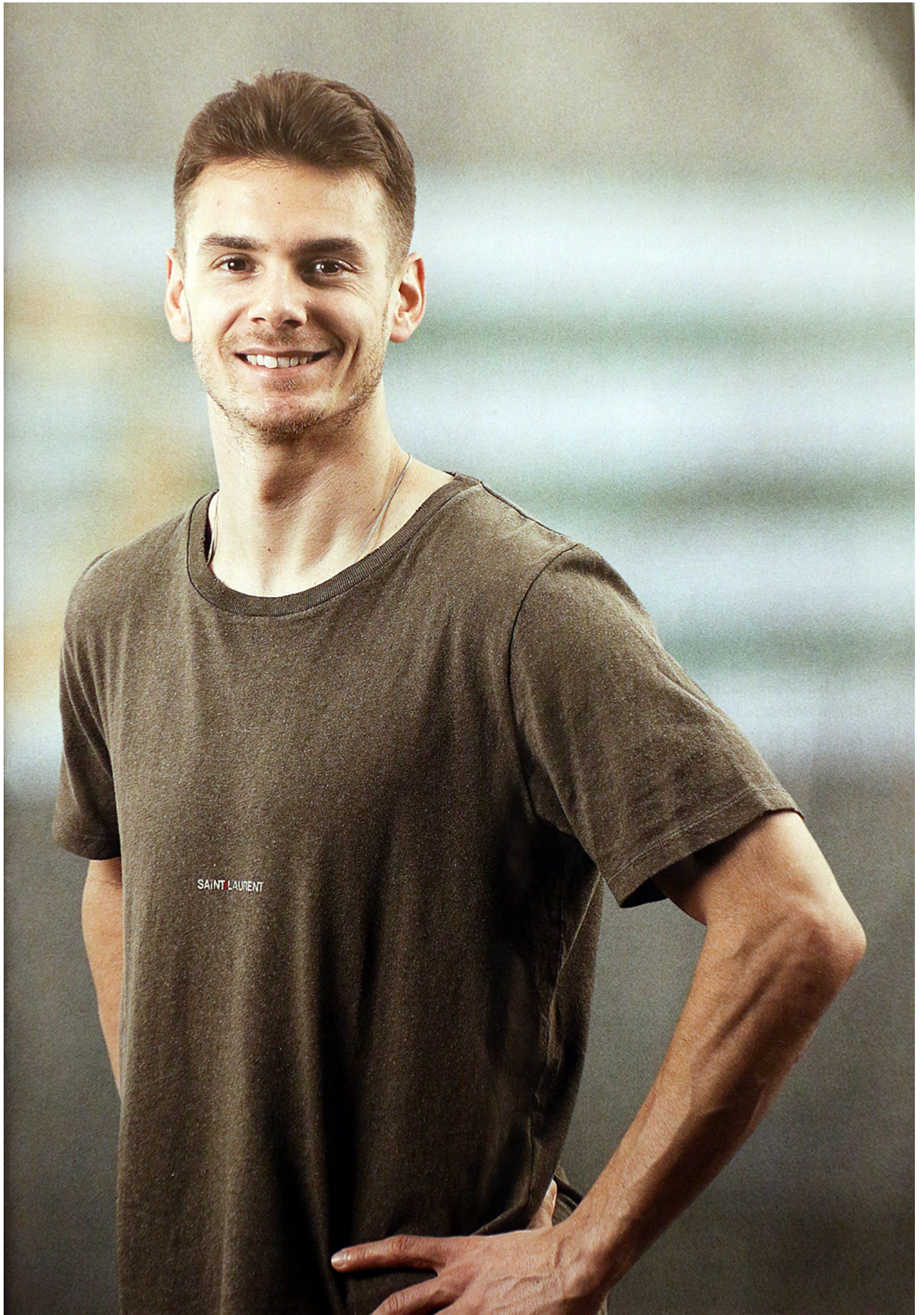

ALEXANDER KACANIKLIC

»Jag vill tillbaka till landslaget«

Flytten till Hammarby var noga genomtänkt. Alexander Kacaniklic visste exakt vad han sökte för att hitta tillbaka till det han kan. Nu börjar han närma sig den där härliga känslan som fanns i kroppen för några år sedan.

TEXT PER CORNELL • FOTO HASSE FRIDÉN

Situationen är både välbekant och väldigt ovan för Alexander Kacaniklic när han kommer till intervjun. Det är klart att han under åren inom toppfotbollen har träffat mängder av journalister och flera gånger blivit intervjuad av klubbarnas matchprogram. Då har det vanligtvis inte gått till så att klubbens pressansvarige har lämnat ut hans privata telefonnummer till en supporter som stämmer möte med Alex mitt i lagets starkaste fäste.

– Vad som helst kan ju hända nu, säger han med glimten i ögat, när vi tittar till Nackamonumentet på Katarina Bangata.

När han får höra talas om traditionen på julafton ser han närmast fascinerad ut. Kan det verkligen stämma? Så sjuka kan de väl inte vara, ser det ut som han tänker.

Det är mycket som är nytt för Alex, som har sin fotbollsfostran från hårdast tänkbara miljö. Att som 27-åring debutera i Allsvenskan efter nio år inom engelsk och två år inom fransk fotboll, är något av en kulturkrock. Inte minst miljön kring spelarna.

– Jag är inte riktigt van vid att allt är så öppet. Det måste vara härligt att som supporter kunna gå ner på en träning på Kanalplan och prata lite med spelarna. Så har det inte varit i någon annan av mina tidigare klubbar. I Fulham var det i princip aldrig öppen träning och i Nantes kanske en gång i månaden. Jag gillar det så länge det är på en proffsig nivå, men det är annorlunda.

Var det en stor prestigeförlust för dig att ta steget nedåt till Allsvenskan?

– Det var ett tufft beslut och inget jag trodde tidigare att jag skulle göra. Men det var väldigt genomtänkt och det jag trodde skulle passa mig bäst i den situationen jag var i.

Berätta om hur dina tankar gick!

– Min karriär hackade rejält i Nantes och jag fick inte spela alls. När jag till slut lyckades bryta kontraktet hade jag ganska många olika valmöjligheter. Det fanns intresse från en rad länder utanför Europa. Även Europa och lite mindre ligger som de nordiska länderna och något östeuropeiskt land. Det fanns även intresse från en

La liga-klubb. Det som vägde tungt för mig var något som kändes stabilt, där jag kunde känna mig trygg och där jag skulle få stort förtroende. **Och då blev Hammarby ett alternativ?**

– Jag pratade både med spelare och ledare. Jag känner ju Tankovic sedan tidigare och har sett hans utveckling. Avgörande blev ändå Jesper Janssons plan för klubben. Han är ganska färdig, men det han säger känns väldigt rätt.

Den resa som han vill att klubben ska göra vill man vara med på.

Vad var det lite mer exakt som du sökte?

– En klubb och tränare som skulle ge mig tid att komma igång. Jag låg ju lite efter fysiskt efter Nantes och behövde en riktig försäsong i kroppen. Det var också viktigt med ett lag som passade min spelstil. Jag ville exempelvis inte gå till ett lag som

AIK som spelar 5-3-2 och satsar mer på stabilitet än kreativitet. Där finns det ingen naturlig plats för mig. Alla de här faktorerna talade till slut för Hammarby. Jag var väldigt genomtänkt i mitt beslut och därför känns det också väldigt bra att det har blivit som jag hoppades.

Alex är nöjd med den första tiden i Hammarby och Allsvenskan. Det har gått enkelt att komma in i laget och han trivs bra i staden. Han och flickvännen har skaffat en lägenhet inne i stan. Nya träningsanläggningen tycker han var en smart satsning av klubben eftersom det är den som är spelarnas arbetsplats. Med hans internationella erfarenheter är det lite intressant att höra hur han ser på var vi står och vad vi behöver utveckla.

– Det är saker som kostar pengar naturligtvis, men i Fulham och Nantes hade vi mer folk i stabben kring laget. Exempelvis hade vi fem eller sex fysioterapeuter medan man i Sverige kanske bara har en.

En sak som har varit väldigt störande den här säsongen är att laget inte har haft någon egen träningsplan. Eftersom underlaget på Årsta IP blev skadat under bygget av det nya huset har laget inte kunnat träna där.

– Det är väldigt jobbigt att åka runt hela tiden. Vi tränar på olika ställen runt om i stan. Jag förstår att det har sina förklaringar, men

Hammarby–Helsingborgs IF, 11/8 2019.

egentligen tycker jag inte att det ska hända på den här nivån.

Alex är positivt överraskad över kvaliteten i Allsvenskan. Det finns många bra spelare tycker han, men det är fortfarande några steg kvar till de miljöer där han har fostrats. I ett lag som Fulham har man i princip en trupp med 20 toppspelare med stenhård konkurrens.

– Där spelade vi ju också väldigt många fler matcher än i Sverige, vilket påverkar hur stor trupp man behöver. Jag tycker att vi borde spela fler matcher här, det skulle påverka fotbollen och ligan väldigt mycket tror jag. Det är roligt med match, man blir bättre och laget utvecklas mer. Det skulle också vara möjligt med lite bredare trupper om vi kom upp i 50–60 matcher som man gör i England.

Alex har vuxit in i den här säsongen på det sätt som han själv hade sett framför sig. Han visste att det skulle behövas lite tid och har själv inte känt sig stressad över att poängen lät vänta på sig under våren.

– Redan före sommaruppehållet började det kännas allt bättre. Jag valde också att träna hårt

hela ledigheten för att bygga upp mig. Vi körde en kombinerad sol- och träningssemester. Jag har gått upp fyra kilo sedan i vintras – muskler hoppas jag.

Är det andra saker som också behöver stämma för att det ska fungera på planen för dig?

– Nej, faktiskt inte. Det är inte så mycket runt omkring som kan påverka mig längre. Jag lärde mig tidigt att fotboll är ett jobb som man kan bli bra på om man lägger ner mycket kraft och tid. Jag fungerar som bäst när det är höga krav, mycket tävling och hård press på spelarna. Skillnaden med att spela här i Sverige är att det inte riktigt känns lika hårt. Det är mer härligt att spela fotboll här, för min del vill jag ha den där riktigt hårda pressen.

Det gnistrar till i blicken på Alex när han tänker tillbaka på den hårda miljön han är fostrad i. Bakom hans vänliga framtoning kan man ana en spelare som har fått slåss för sin överlevnad sedan han var 15 år. Liverpool hade fått upp ögonen för honom vid en landslagssamling och efter ett provspel den vintern ville de värva honom till sin akademi. Han var i Liverpool med sin tränare från Helsingborg, Mats Alm.

»Molnet som la sig över min karriär i Nantes håller på att försvinna«

När han kom hem hade han bestämt sig för att tacka nej till erbjudandet. Det kändes helt enkelt för utmanande att flytta ensam till Liverpool.

– Mina föräldrar frågade mig hur jag tänkte kring fotbollen. Jag utvecklade mina tankar – fotbollen var fortfarande det jag ville satsa på. ”Om det är din stora dröm så flyttar vi med dig allihop”, sa de. Då vände det för mig och så blev det. Hela familjen flyttade dit.

Livet i Liverpools akademi var något annor-

INSPEL FRÅN LÄKTAREN

Magnus: Blev du någon gång intervjuad i Fulhams matchprogram?

– Ja, det blev jag. Jag tycker att matchprogram är en självklar del av fotbollen och är väldigt imponerad över att Supporttrarnas Matchprogram är så gediget.

Andreas: Om du skulle beskriva Hammarby och människorna i Bajenland, vad skulle du säga?

– Matcherna och stämningen är det första jag skulle berätta om. Det var väldigt överraskande för mig som inte hade koll på Allsvenskan. Alla människor jag har träffat har varit trevliga, det verkar inte vara folk som går med näsan uppåt.

Roy: Hur nära 100 procent är du?

– Jag börjar närma mig..

Annie: Siktar du på landslaget och utlandet igen?

– Landslaget, definitivt. Det tänker jag och hoppas mycket på. Jag tycker alltid att man ska sträva uppåt så jag skulle ljuga om jag sa att jag inte tänker på utlandet.

Robert: Hur minns du 4–4-matchen mot Tyskland?

– Konstigt nog insåg jag inte riktigt vad jag var med om då. Allbäck sa till mig efter att jag skulle förstå det senare. Nu när jag har sett sammandraget på Youtube är det nästan starkare än när det hände på riktigt.

Siri: Vad tycker du om smeknamnet "Kakan"?

– Det kan de släppa tycker jag. Antingen Alex eller Kaca med "tje-ljud".

lunda. Spelare från hela världen gjorde allt för att sticka ut. För många var den en chans som handlade om liv och död.

– Det var tufft. Jag kom dit lite skadad och jag har en lite laid back stil jämfört med många andra. Du kan få höra från tränaren på väldigt grovt språk hur dålig du är. Men jag växte in i det och blev stark mentalt. Deras stil är att de bryter ner dig och bygger upp dig igen. Alla klarar inte det och jag har sett många som har hoppat av. Men mig gav det väldigt mycket. Det är i princip inget inom fotbollen som kan komma åt mig längre.

Alex avancerade i Liverpool och fick ett proffskontrakt som 17-åring. Första delmålet uppnått. När han började få träna med A-laget kände han att det var nära.

– Det var stort att stå där och träna med Torres, Carragher och Gerrard. Framförallt Gerrard var bra på att ta hand om de yngre spelarna.

Det blev dock en flytt till Fulham för Alex, en lite märklig övergång där det visade sig att Roy Hodgson bytte bort fel Alex, något han har berättat om i Olof Lundhs podd. Men det var kanske det perfekta steget, för i Fulham kom genombrottet. Alex spelade regelbundet, han gjorde mål och allt var enkelt. Han nådde landslaget och världen låg framför hans fötter.

– När jag tänker tillbaka på den tiden är det den bästa tiden i mitt liv. Jag vill tillbaka till den känslan. Men när jag var mitt inne i det blev det vardag att spela mot United eller Liverpool.

Var du bättre då än du är i dag?

– Jag tycker att jag är bättre idag, och jag börjar närma mig samma känsla. Molnet som la sig över min karriär i Nantes håller på att försvinna. ■

Alexander Kacaniklic

Född: 13 augusti 1991. **Bor:** Östermalm.

Familj: Sambon Nikolina. **Längd:** 181 cm.

Moderklubb: Nyvångs GIF. **Kontraktslängd:** 2021.

Klubbar i karriären: 2007–10 Liverpool FC, 2010–2016 Fulham FC, 2012 Watford FC (lån), 2013 Burnley FC (lån), 2014 FC Köpenhamn (lån), 2016–2018 FC Nantes, 2019– Hammarby.

Alexander Kacaniklic i mötet mot Falkenbergs FF i juli som Bajen vann med hela 6–2. Foto: Andreas L Eriksson/Bildbyrå.

BRA PÅ SKAPA YTA FÖR SIG SJÄLV

TEXT PER CORNELL

David Sumpter, som jobbar med dataanalys i Hammarby, resonerar kring Kacaniklics förmåga att skapa ytor för sig själv.

★ Du tittar inte bara på data i form av lyckade passningar eller avslut, utan även rörelsemönster hos spelaren, vad ser du när du tittar på Kacaniklic?

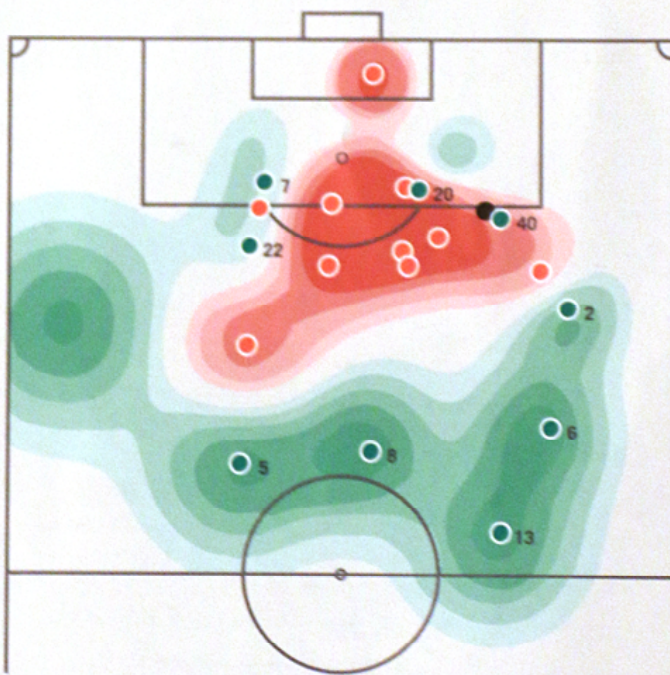
– Ett exempel är hans nickmål mot AFC Eskilstuna. När Simon Sandberg slår inlägget äger Alex den första ytan och gör mål. Han har en väldigt bra förmåga att hitta eller skapa en yta framför sig själv som medspelarna kan passa in i.

Vad tycker du mer är intressant med bilden på just detta anfall?

– Detta är sekunden innan han gör målet. Vi har lyckats trycka ihop deras försvar helt tack vare att vi har passat bollen in och ut flera gånger. Alex, Mujo, Imad och Niko är väldigt bra på att skapa oreda i försvaret genom att löpa runt och byta positioner.

Var finns hans förbättringspotential?

– Rent statistiskt släpper vi till för många passningar från motståndarens yttermittfält till ytan framför straffområdet, cirka tio per match. De får inga jättebra skottlägen därifrån, men vi skulle vilja släppa till färre sådana lägen. Här har våra yttermittfältare ett ansvar. ■

Tryck på motståndaren. Bilden visar Hammarbys tryck på AFC Eskilstuna sekunderna innan Sandberg hittar Kacaniklic som nickar in ett mål. Djurdjic har bollen (den svarta prickken). Grafik: Oskar Torefeldt.